

Sygn. akt VI U 111/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący: sędzia Iwona Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2021 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. W.

przeciwko (...) w W.

z udziałem zainteresowanego(...) S.A. w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem M. W. do decyzji (...) w W. z dnia (...) roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia (...) roku, znak:(...) w ten sposób, że przyznaje M. W. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2020 roku do 15 lutego 2021 roku.

Sygn. akt VI U 111/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) roku znak: (...) (...) w W. uznał, niezdolności do pracy z powodu choroby za okresy od 20 kwietnia 2020 roku do 18 lipca 2020 roku, od 20 lipca 2020 roku do 15 września 2020 roku oraz od 5 października 2020 roku do 15 lutego 2021 roku należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego i odmówił M. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2020 roku do 15 lutego 2020 roku. W uzasadnieniu wskazał, że w tych okresach niezdolności do pracy ubezpieczony był niezdolny do pracy z tożsamyh przyczyn, nie odzyskiwał jednocześnie zdolności do pracy.

(decyzja z dnia 19 stycznia 2021 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji M. W. złożył odwołanie wnosząc o zmianę decyzji w całości. W uzasadnieniu podał, że po 19 marca 2020 roku był niezdolny do pracy z przyczyny innej niż oznaczonej kodem F32, od 16 do 18 września 2020 roku odzyskał zdolność do pracy, a dopiero od 21 września 2020 roku był ponownie niezdolny do pracy, a od 5 października 2020 roku z powodu schorzenia F32.

(odwołanie – k. 1-3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu powołał się na argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-7v)

Sąd o toczącym się postępowaniu zawiadomił (...) S.A. jako zainteresowanego w sprawie. Zawiadomiona spółka nie przystąpiła do udziału w sprawie.

(postanowienie – k. 10)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący się był zatrudniony w (...) S.A do grudnia 2020 roku.

W okresie zatrudniania u tego płatnika był niezdolny do pracy m.in.:

- od 5 października 2019 roku do 13 marca 2020 roku z powodu schorzeń psychiatrycznych – reakcji na ciężki stres i zaburzeń adaptacyjnych F43 i epizodu depresyjnego F32,
- od 19 marca 2020 do 27 marca 2020 roku z powodu objawów dotyczących przewodu pokarmowego R19,
- od 30 marca 2020 do 1 kwietnia 2020 roku z powodu ostrego zapalenia górnych dróg oddechowych J06,
- od 2 kwietnia 2020 do 17 kwietnia 2020 roku z powodu ostrego zapalenia gardła J02,
- od 20 kwietnia 2020 roku do 15 września 2020 roku z powodu bóli grzbietu M54,
- od 21 września 2020 roku do 2 października 2020 roku z powodu zapalenia gardła J02
- od 5 października 2020 roku do 15 lutego 2021 roku z powodu schorzeń psychiatrycznych – reakcji na ciężki stres i zaburzeń adaptacyjnych F43 i epizodu depresyjnego F32.

Niezdolność do pracy od 5 października 2020 roku do 15 stycznia 2021 roku była spowodowana schorzeniami psychiatrycznymi nie mającymi związku z niezdolnościami do pracy od 19 marca 2020 roku do 2 października 2020 roku. Były to schorzenia somatyczne. Po okresie poprzedniej niezdolności do pracy od 5 października 2019 roku do 13 marca 2020 roku z przyczyn psychiatrycznych odwołujący odzyskał zdolność do pracy od 14 marca 2020 roku. Ponownie z przyczyn psychiatrycznych stał się niezdolny do pracy od 5 października 2020 roku.

(opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. L. – k. 140-141v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłej M. L., która to opinia została sporządzona w sposób rzetelny, na podstawie obszernej dokumentacji medycznej złożonej przez odwołującego oraz zbadaniu odwołującego. Żadna ze stron nie kwestionowała ustaleń biegłego psychiatry w tej sprawie, nie wносиła również o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub opinii innego biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 8 z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Powyższy okres 182 dni jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Wobec tego kwestią rozstrzygającą jest to, czy niezdolności te były spowodowane

schorzeniami tożsamymi oraz to, czy w okresach przerw pomiędzy kolejnymi zwolnieniami, odwołujący był zdolny do pracy.

W art. 9 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mowa jest o nieprzerwanej niezdolności do pracy, bez rozróżnienia na niezdolność spowodowaną tą samą, czy inną chorobą. Wynika zatem z tego, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby. Dopiero wówczas, gdy między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy występują przerwy, w których ubezpieczony był zdolny do pracy, wliczanie poprzedniego okresu tej niezdolności zależy od rodzaju choroby. Nowy okres zasiłkowy otwiera kolejna niezdolność do pracy powstała po minimum jednodniowej przerwie od poprzedniej i spowodowana inną chorobą niż uprzednio. Jeżeli natomiast przerwy występują między poszczególnymi niezdolnościami do pracy spowodowanymi tą samą chorobą, to mamy do czynienia w dalszym ciągu z tym samym okresem zasiłkowym, o ile przerwa między tymi absencjami nie przekracza 60 dni; rozpoczyna się kolejny okres zasiłkowy, jeżeli przerwa między tymi absencjami jest dłuższa od 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2018 r. III UK 192/17).

W niniejszej sprawie przedmiotem rozpoznania Sądu było ustalenie, czy niezdolności do pracy przypadające na okresy od 20 kwietnia 2020 roku do 18 lipca 2020 roku, od 20 lipca 2020 roku do 15 września 2020 roku oraz od 5 października 2020 roku do 15 lutego 2021 roku należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego oraz czy organ rentowy zasadnie uznał, że okres zasiłkowy odwołującego został wykorzystany w dniu 7 listopada 2020 roku i w związku z tym odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 listopada 2020 roku.

Sąd nie posiadając wiedzy z zakresu medycyny koniecznej do oceny, czy schorzenia na które cierpiał odwołujący były tożsame, współlistniejące czy też różne, zasięgnął opinii biegłego z zakresu psychiatrii M. L.. Opinia biegłej nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Biegła M. L. sporządziła opinię, która stanowiła podstawę do dokonania ustaleń przez Sąd. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd wskazuje, że zaskarżona decyzja ZUS jest błędna w zakresie zarówno zliczenia wszystkich niezdolności w jeden okres zasiłkowy oraz dalej idącego ustalenia, że ten okres zasiłkowy został wykorzystany z dniem 7 listopada 2020 roku.

Odwołujący się w okresie objętym decyzją czyli od 20 kwietnia 2020 roku do 2 października 2020 roku był niezdolny do pracy z przyczyn somatycznych – niedotyczących psychiki. Sąd wskazuje, że odwołujący okresowo doświadcza niezdolności do pracy z powodu schorzeń psychiatrycznych – epizodu depresyjnego oraz zaburzeń adaptacyjnych, ale te niezdolności do pracy ustępują, następuje stan zdolności do pracy z tego powodu. Odwołujący odzyskał zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych w dniu 14 marca 2020 roku i zdolność do pracy akurat z tej przyczyny trwała do 4 października 2020 roku. W okresie od 20 kwietnia do 2 października 2020 roku nie powstała ponowna niezdolność do pracy odwołującego. Sąd wskazuje, że odwołujący był zdolny do pracy w okresach 18 do 19 kwietnia 2020 roku, 16 września do 20 września 2020 roku oraz od 3 do 4 października 2020 roku. Oznacza to tym samym, że nie ma nieprzerwanej niezdolności do pracy od 20 kwietnia 2020 roku do 15 lutego 2021 roku. Skoro w tym okresie odwołujący się był niezdolny do pracy z różnych przyczyn i niezdolności do pracy nie następowały po sobie bez przerw to nie mogą być wliczone do jednego okresu zasiłkowego. Niezdolność do pracy od 5 października 2020 roku do 15 lutego 2021 roku podlega zaliczenia do nowego okresu zasiłkowego, ponieważ niezdolności do pracy w tym okresie nie są tożsame lub współlistniejące z tymi trwającymi do 2 października 2020 roku.

Mając na względzie fakt, że odwołujący nie wykorzystał okresu zasiłkowego w dniu 7 listopada 2020 roku, ponieważ do tego dnia nie upłynęło 182 dni liczone od 5 października 2020 roku to, zachował prawo do zasiłku chorobowego za okres od 5 października 2020 roku do 15 lutego 2021 roku. O powyższym orzeczono jak w sentencji wyroku.

(...)